

Erich von Däniken

Caprins

AMINTIRI DESPRE VIITOR

Traducere din germană
de Laura Karsch

Lifestyle

**TREBUIE
SĂ ȘTII**

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Magdalena Mărculescu

DIRECTOR:

Crina Drăghici

DESIGN:

Alexe Popescu

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Răzvan Nasea

CORECTORI:

Cătălina Ioancea
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a

României

DÄNIKEN, ERICH VON

Amintiri despre viitor : mistere neelucidate
ale trecutului / Erich von Däniken ; trad.: Laura
Fota Karsch. - București : Lifestyle Publishing,
2011

ISBN 978-606-92805-2-2

I. Karsch, Laura (trad.)

001.94

Titlul original: ERINNERUNGEN AN
DIE ZUKUNFT. UNGELÖSTE RÄTSEL
DER VERGANGENHEIT

Autor: Erich von Däniken

Copyright © 1992 by C. Bertelsmann Verlag,
a division of Verlagsgruppe Random House
GmbH, Munchen, Germany

Copyright © Lifestyle Publishing, 2011
pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte
din Grupul Editorial Trei

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-92805-2-2

Cuprins

Prefața noii ediții 9

Prefață 18

Cuvânt introductiv 20

I. Există ființe asemănătoare omului în
cosmos? Este posibilă dezvoltarea
organică în lipsa oxigenului? Poate exista
viață într-un mediu abiotic? 23

II. Călătoria fantastică a unei astronave.
„Zeii” vin în vizită. Urme care nu se șterg 29

III. Hărți geografice vechi de 11 000 de ani?
Aerodromuri preistorice? Piste de
aterizare pentru „zei”? Cel mai vechi oraș
de pe Pământ. Când se topește roca? A
venit potopul. Mitologia sumerienilor.
Oase care nu provin de la maimuțe. Toți
desenatorii din vechime aveau aceeași
particularitate? 36

IV. Biblia are cu siguranță dreptate.
Dumnezeu ținea cont de timp? Chivotul
lui Moise era străbătut de curent electric.
Vehicule-amfibie ale „zeilor” în deșert.
Potopul fusese planificat. De ce cereau
„zeii” anumite metale? 57

- V. „Zeilor“ le plăcea să se împerecheze cu oamenii. O trecere în revistă a altor vehicule. Date despre forța de accelerație. Prima relatare a celor văzute dintr-o astronavă. Un supraviețuitor al potopului povestește. Ce este „adevărul“? 68
- VI. Toți cronicarii au avut aceleași idei fanteziste? Tot mereu „care cerești“, Explozii termonucleare în timpuri străvechi? Cum puteau fi descoperite planete fără ajutorul telescopului? Straniul calendar al stelei Sirius. În nord, nimic nou. Ce s-a întâmplat cu vechile cărți? Amintiri pentru anul 6965. Ce mai rămâne din civilizația noastră după o distrugere totală? 78
- VII. Un ring de dans pentru uriași. Din ce trăiau vechii egipteni? Keops a fost un șarlatan? Cine a stabilit locul în care să fie ridicate piramidele? Cadavre vii congelate? Creatori de modă preistorici. Metoda C-14 este absolut sigură? 97
- VIII. Uriașii au fost abandonați de către zei pe Insula Paștelui? Cine a fost zeul alb? Războiul de țesut nu se cunoștea și totuși se cultiva bumbac. O treaptă superioară de înțelegere 113
- IX. Orașe în junglă, construite după calendar. Migrația unui popor — o excursie în familie? Un zeu lipsește de la întâlnire. De ce sunt rotunde clădirile observatoarelor astronomice? Mașini de calcul antice. Felurite ciudățenii 120

- X. Au vreun sens zborurile spațiale? Cui folosesc miliardele investite? Război sau zboruri spațiale! Ce sunt farfuriile zburătoare despre care se vorbește cu atâta scepticism? În anul 1908 a avut loc o explozie nucleară. Satelitul lui Marte este artificial? 132
- XI. Semnale în spațiu. Se pot transmite gândurile mai repede decât lumina? Straniul caz Cayce. Ecuația de la Green Bank. Exobiologia și reprezentanții ei de seamă. La ce lucrează NASA? O discuție cu Wernher von Braun 155
- XII. Think tank-urile asigură viitorul. Vechii profeți au avut mai puține dificultăți de întâmpinat. Cercul se închide 175
- Bibliografie 179
- Referințe 182

Această afirmație va distruge temelia, va nimici soclul pe care a fost clădită o construcție ideatică aparent perfectă. Cartea de față își propune să încerce să ofere dovezi în sprijinul acestei afirmații.

Capitolul I

Există ființe asemănătoare omului în cosmos? Este posibilă dezvoltarea organică în lipsa oxigenului? Poate exista viață într-un mediu abiotic?

Ne putem imagina că noi, locuitorii Pământului din secolul XX, nu suntem singurele ființe de tip uman din cosmos? De vreme ce niciun muzeu de antropologie nu expune astăzi un homunculus de pe un alt astru, răspunsul „Ființe de tip uman trăiesc doar pe Pământ” pare convingător și îndreptățit. Hățișul semnelor de întrebare crește însă neconținut, de îndată ce așezăm într-un raport de cauzalitate datele celor mai recente descoperiri și cercetări.

Într-o noapte senină, pe cer se văd cu ochiul liber în jur de 4 500 de stele — după spusele astronomilor. Privind prin telescopul unui mic observator, devin vizibile aproape două milioane de stele, în vreme ce un telescop modern cu oglindă parabolică captează lumina a miliarde de stele... punctele luminoase ale Căii Lactee. În imensitatea cosmosului, sistemul nostru solar nu este însă decât o particică minusculă a unui alt sistem solar mult mai mare — dacă vreți, a unui mănunchi de Căi Lactee, care reunește cca. douăzeci de galaxii pe o rază de 1,5 milioane ani-lumină (1 an-lumină echivalează cu distanța parcursă de lumină în decurs de un an, adică 9,5 miliarde km). Dar până și această mulțime de stele nu este decât infimă în comparație cu multele mii de nebuloase în spirală

pe care le-au identificat telescoapele electronice. Până în ziua de azi. Când explorarea universului abia a început.

Astronomul Harlow Shapley apreciază că, numai în raza telescoapelor noastre, numărul astrilor se ridică la 10^{20} . Pornind de la premisa lui Shapley, care atribuie doar unuia din o mie de astri un sistem planetar, putem face o socoteală foarte precaută. Presupunând că numai pe unul din o mie de astri există condiții favorabile apariției vieții, ajungem totuși la un număr de 10^{14} . Shapley se întreabă: Câți astri din această mulțime „astronomică” în adevăratul sens al cuvântului au condiții atmosferice propice vieții? Unul din o mie? Dar chiar și atunci ajungem la un număr înimaginabil de 10^{11} astri, pe care ar fi posibilă viața. Chiar dacă presupunem că, dintre aceștia, numai pe una din o mie de planete a apărut o formă de viață, ne rămân încă 100 de milioane de planete pe care putem specula că există viața. Iar socoteala aceasta se bazează pe posibilitățile tehnice ale telescoapelor de care dispunem astăzi. Or, domeniul acesta se află într-un progres continuu.

Dacă admitem ipotezele biochimistului dr. S. Miller, atunci pe unele dintre aceste planete este posibil ca viața și condițiile favorabile vieții să se fi dezvoltat mai repede decât pe Pământ. Continuându-ne îndrăzneța socoteală, acest lucru ar însemna că pe 100 000 de planete este posibil să se fi dezvoltat civilizații superioare celei de pe Pământ.

Profesorul dr. Willy Ley, un cunoscut autor de lucrări științifice și prieten cu Wernher von Braun, mi-a spus cu ocazia întâlnirii noastre la New York:

„Se apreciază că numai în Calea Lactee, galaxia noastră, există 30 de miliarde de stele. Astronomii sunt astăzi de părere că printre acestea se găsesc cel puțin 18 miliarde de sisteme planetare. Dacă încercăm să reducem la minim cifrele posibile și dacă presupunem că distanțele dintre sistemele planetare sunt de asemenea natură, încât numai una din o sută de planete gravitează în jurul unui soare propriu, ne rămân totuși 180 de milioane de planete pe care ar putea exista

viață. Să mergem mai departe și să presupunem că numai pe una din o sută de astfel de planete există într-adevăr viață: în acest caz am avea 1,8 milioane de planete cu forme de viață. Să presupunem mai departe că din o sută de planete numai una este populată de ființe cu gradul de inteligență al lui *homo sapiens*. Chiar și așa, în Calea Lactee s-ar găsi o armată de 18 000 de planete populate.”

Având în vedere că, după cele mai recente calcule, numărul astrilor ficși din Calea Lactee se ridică la 100 de miliarde, este probabil ca numărul real să fie mult mai mare decât cel propus de profesorul Ley în urma socotelilor sale precaute.

Fără a jongla cu numere utopice și fără a lua în calcul alte galaxii, suntem îndreptățiți să estimăm că, într-o apropiere relativă de Pământ, există 18 000 de planete cu condiții de viață asemănătoare celor de pe planeta noastră. Dar ne putem continua speculațiile: dacă, la nivelul acestor planete, fie și numai o sută ar fi locuite, tot ajungem la un număr de 180 de planete!

Existența unor planete asemănătoare Pământului — cu atmosferă, gravitație, floră, poate chiar și faună similare — este neîndoioasă. Dar, oare, nu pot exista forme de viață decât pe planete cu condiții de viață asemănătoare celor de pe Pământ?

Cercetări recente au dovedit că părerea potrivit căreia viața nu se poate dezvolta decât în condiții similare Pământului este depășită. Este greșit să credem că viața nu poate exista fără apă și fără oxigen. Pe Pământ există organisme care nu au nevoie de oxigen. Este vorba despre bacteriile anaerobe. O anumită cantitate de oxigen este otrăvitoare pentru ele. De ce nu ar exista și ființe superioare, care să nu aibă nevoie de oxigen?

Sub presiunea și impresia cunoștințelor noi pe care le dobândim zi de zi, trebuie să ne revizuim reprezentările și noțiunile. Până nu demult, entuziasmul nostru de descoperitori s-a concentrat asupra Pământului și, astfel, ne-am ridicat

lumea la rangul unei planete ideale: Nu e nici prea fierbinte, nici prea rece, apă se găsește din belșug, oxigen în cantitate mare, procesele organice regenerează mereu natura.

În realitate, teza potrivit căreia viața nu se poate menține și dezvolta decât pe o planetă asemănătoare Pământului nu poate fi susținută. Se apreciază că pe Pământ trăiesc două milioane de specii vii. Dintre acestea, conform aprecierilor, 1,2 milioane au fost „catalogate” din punct de vedere științific. Iar printre organismele catalogate de către oamenii de știință se numără câteva mii care nici nu ar putea trăi conform părerilor până acum admise! Premisele vieții trebuie, așadar, regândite și reevaluate.

S-ar putea crede, de pildă, că în apa puternic radioactivă nu există germeni! În realitate, există specii de bacterii care reușesc să se împace cu apa ucigătoare folosită la răcirea reactoarelor nucleare. La prima vedere, experimentul savantului dr. Siegel pare că ține de domeniul fantastului. Acesta a creat în laborator condițiile de viață proprii atmosferei de pe Jupiter și a crescut în această atmosferă, care nu prezintă niciuna dintre condițiile pe care le-am considerat până acum favorabile „vieții”, bacterii și acarieni. Amoniacul, metanul și hidrogenul nu au reușit să le ucidă. Experimentele entomologilor Hinton și Blum de la Universitatea din Bristol, Anglia, au avut rezultate la fel de uimitoare. Cei doi oameni de știință au deshidratat larvele unei specii de chironomide câteva ore bune la o temperatură de până la 100° C, apoi le-au cufundat în heliu lichid, despre care se știe că are temperatura spațiului cosmic. După ce le-au expus unei radiații puternice, le-au recreat condițiile normale de viață. Imposibilul s-a produs: Larvele și-au reluat procesul de activitate biologică și s-au transformat în insecte absolut „sănătoase”. Cunoaștem bacterii care trăiesc în vulcani, altele care se hrănesc cu roci și altele care produc fier. Hățișul semnelor de întrebare crește neconținut.

În numeroase centre de cercetare se desfășoară diverse experimente. Se strâng tot mai multe dovezi că viața nu depinde nicidecum de condițiile de existență ale planetei

noastre. Secole la rând, legile și condițiile de viață ale Pământului au fost considerate buricul universului. Această convingere ne-a deformat perspectiva; le-a așezat savanților ochelari de cal, care i-au făcut să privească universul prin prisma dimensiunilor și sistemelor noastre de gândire. Marele gânditor Teilhard de Chardin spunea: În cosmos, doar fantasticul are șanse de a fi real!

Dacă privim lucrurile invers, putem presupune că ființele inteligente de pe o altă planetă iau condițiile *lor* de viață drept unitate de măsură. În cazul în care ele trăiesc la temperaturi de minus 150 — 200° C, ar putea considera aceste temperaturi, la care noi nu am putea trăi, drept o condiție necesară vieții și pe alte planete. Cam asta ar fi logica prin care noi încercăm să facem lumină în trecutul nostru întunecat.

Respectul nostru de sine, transmis din generație în generație, ne-a obligat să fim raționali și obiectivi; să stăm, cu alte cuvinte, mereu cuminți cu picioarele pe pământ. Orice teză mai îndrăzneată a ajuns, la un moment dat, să fie considerată o utopie. Dar câte utopii nu au devenit de mult realitate! Exemplele din această carte sunt, desigur, în mod intenționat, alese, astfel încât să sugereze posibilități dintre cele mai extreme. Proiectând însă ceea ce astăzi pare improbabil și de neimaginat, vom desființa acele bariere care ne împiedică să recunoaștem lucrurile „imposibile” pe care le ascunde cosmosul. Generațiile viitoare vor găsi în univers o diversitate nebănuită a formelor de viață. Chiar dacă noi nu vom mai apuca acest lucru, ele vor trebui să se obișnuiască cu ideea că omul nu e singura și nici cea mai veche ființă inteligentă din univers.

Vârsta universului este apreciată la opt până la douăsprezece miliarde de ani. Microscoapele noastre descoperă urme de substanțe organice pe meteoriți. Bacterii vechi de milioane de ani renasc. Spori cutreieră universul ca urmare a presiunii exercitate de lumina vreunui soare și sunt atrași la un moment dat în câmpul de gravitație al vreunei planete. De milioane de ani se dezvoltă noi forme de viață în ciclul perpetuu al creației. Numeroase studii minuțioase ale unor roci dintre

cele mai diferite și provenind din toate colțurile Pământului demonstrează că scoarța terestră s-a format cu cca. patru miliarde de ani în urmă. Iar o ființă asemănătoare cu omul a apărut, în opinia cercetătorilor, cu aproximativ un milion de ani în urmă! Cu mult sânge și spirit de aventură și sub îndrumul curiozității cercetătoare, am reușit să despărțim din acest uriaș curent al timpului acel firicel de 7 000 de ani care reprezintă istoria omenirii. Dar ce sunt 7 000 de ani de istorie a omului față de miliardele de ani de istorie a universului?

Noi — încununarea creației — am avut nevoie de 400 000 de ani pentru a atinge statutul și statura pe care le avem astăzi. Se încumetă cineva să demonstreze că nu există o altă planetă care să fi oferit condiții mai potrivite pentru dezvoltarea unor ființe inteligente asemănătoare — sau nu — omului? De ce nu am avea pe alte planete o „concurență” aidoma sau superioară nouă? Avem oare dreptul să ignorăm această posibilitate? Până acum asta am făcut.

De câte ori nu s-au prăbușit coloanele de susținere ale înțelepciunii noastre! Multe sute de generații au crezut că Pământul este un disc. Multe mii de ani a fost o lege de neclintit că Soarele se rotește în jurul Pământului. Și astăzi mai suntem convinși că Pământul este centrul universului — deși este un fapt dovedit că Terra nu e decât un astru obișnuit, ba chiar după dimensiune lipsit de importanță, aflat la o distanță de 30 000 de ani-lumină de centrul Căii Lactee...

A sosit timpul ca, prin descoperirile pe care le facem în imensitatea cosmosului, să recunoaștem cât de neînsemnați suntem. Abia atunci vom înțelege că, în statul numit Univers, noi nu suntem decât niște furnici. Șansa noastră se găsește însă în spațiul cosmic — acolo unde ne-au făgăduit-o zeii.

Abia după ce vom fi privit în viitor, vom avea puterea și cutezanța necesare pentru a ne scruta trecutul cu sinceritate și fără idei preconcepute.

Capitolul II

Călătoria fantastică a unei astronave. „Zeii” vin în vizită. Urme care nu se șterg

Realitatea a întrecut imaginația lui Jules Verne, părintele literaturii de anticipație. Aspirația lui către stele nu mai este o utopie, iar astronauții deceniului nostru nu mai înconjoară Pământul în 80 de zile, ci în 86 de minute. Călătoria fantastică pe care o evocăm aici, cu posibilitățile și punctele ei de oprire, va deveni realitate în mai puține decenii decât cele care s-au scurs de când visa Jules Verne la o călătorie în jurul Pământului în 80 de zile până la înfăptuirea ei uimitoare în 86 de minute. Să nu gândim însă în intervale de timp prea scurte! Să presupunem că astronava noastră va porni de pe Pământ, în direcția unui astru necunoscut și îndepărtat, peste 150 de ani...

Nava va avea dimensiunea unui transatlantic din zilele noastre — o greutate totală de cca. 100 000 de tone, din care o rezervă de combustibil de 99 800 de tone, rămânând prin urmare o sarcină utilă sub 200 de tone.

Pare imposibil?

Astăzi deja am putea asambla, bucată cu bucată, o navă spațială pe orbita unei planete. Însă, în mai puțin de două decenii, operațiunea aceasta nu va mai fi necesară, deoarece gigantica astronavă va putea fi lansată de pe Lună. În afară de aceasta, cercetarea fundamentală a sistemelor de propulsie ale rachetelor viitorului este în plină desfășurare. Sistemele de propulsie de mâine vor funcționa cu ajutorul radiațiilor,

folosind fie reacția nucleară a hidrogenului care se transformă în heliu, fie anihilarea materie-antimaterie, iar viteza lor va fi apropiată de cea a luminii. O cale nouă, temerară — a cărei fezabilitate este deja atestată prin experimente de fizica particulelor — va fi deschisă de către racheta fotonică. Combustibilii aflați la bordul rachetei fotonice vor face posibilă o viteză de zbor atât de apropiată de viteza luminii, încât vor deveni evidente efectele relativității, în special dilatarea timpului între baza de lansare și aeronavă. Combustibilii vor fi transformați în radiații electromagnetice emise sub forma unui fascicul luminos concentrat. Teoretic, nava cu sistem de propulsie fonic va putea atinge 99% din viteza luminii. La o asemenea viteză, granițele sistemului nostru solar vor fi depășite!

O perspectivă amețitoare! Astăzi, când ne aflăm în pragul unei ere noi, să nu uităm însă că pașii uriași ai progresului tehnic, la care au asistat bunicii noștri, au fost la vremea lor la fel de amețitori: calea ferată — electricitatea — telegraful — primul automobil — primul avion... Noi am ascultat pentru prima oară *music in the air*, am văzut imagini color la televizor, am fost martorii primilor pași în spațiu, primim informații și imagini de la sateliții artificiali care se rotesc în jurul Pământului. Copiii copiilor noștri vor întreprinde călătorii interstelare și vor realiza cercetări cosmice încă de pe băncile facultăților tehnice.

Dar să revenim la călătoria astronavei noastre fantastice, a cărei țintă este un astru fix îndepărtat. Ar fi amuzant să ne imaginăm cum își trece timpul echipajul navei de-a lungul acestei călătorii. Oricât de uriașe ar fi distanțele, oricât de încet s-ar scurge timpul pentru cei rămași acasă în așteptare — teoria relativității formulată de Einstein este incontestabilă! E greu de imaginat, dar, la bordul navei care se deplasează cu o viteză foarte apropiată de viteza luminii, timpul se scurge mai încet decât pe Pământ.

Dacă viteza astronavei ar fi de 99% din viteza luminii, călătoria în spațiu a echipajului durează 14,1 ani, în vreme ce acasă, pe Pământ, se scurg 100 de ani. Acest decalaj între

astronauți și locuitorii Pământului poate fi calculat cu ajutorul următoarei ecuații, care rezultă din transformările Lorentz.

$$\frac{t}{T} = \sqrt{1 - (v/c)^2}$$

(t =timpul astronauților, T =timpul pe Pământ, v =viteza de zbor, c =viteza luminii)

Viteza de zbor a astronavei poate fi calculată după formula profesorului Ackeret:

$$v/w = \frac{1 - (1 - t)^{2w/c}}{w/c \cdot [1 + (1 - t)^{2w/c}]}$$

(v =viteza de zbor, w =viteza radiației, c =viteza luminii, t =raportul dintre greutatea combustibilului și greutatea navei la lansare)

Când nava noastră se va apropia de destinație, echipajul va identifica fără doar și poate planete, le va stabili poziția, va măsura temperaturile prin analize spectrale, va calcula orbite. În final, își va alege ca loc de aterizare acea planetă ale cărei condiții vor fi cel mai apropiate de cele pământești. Să spunem că, după o călătorie de 80 de ani-lumină, nava noastră nu mai are decât greutatea sarcinii utile, deoarece a consumat întreaga rezervă de combustibil. În această situație, echipajul trebuie să-și completeze la destinație rezervele de material fisibil.

Să presupunem, așadar, că planeta aleasă pentru aterizare ar fi asemănătoare Pământului. După cum spuneam, acest lucru nu este imposibil. Să presupunem mai departe că civilizația acestei planete se află aproximativ în acel stadiu de dezvoltare în care se afla Pământul cu 8 000 de ani în urmă. Echipajul a stabilit acest lucru cu mult timp înainte de aterizare, cu ajutorul instrumentelor de măsură aflate la

bordul navei. Bineînțeles că a identificat și un loc de aterizare aflat în apropierea unui zăcămint de material fisionabil. Instrumentele indică rapid și exact în care lanț muntos se găsește uraniu.

Nava a aterizat cu bine.

Astronauții noștri zăresc ființe care cioplesc unelte din piatră. Le văd vânând și doborând cu sulitele lor animale sălbatic; turme de oi și capre pasc în stepă; olari realizează cu metode primitive vase din lut. O priveliște stranie li se oferă astronauților noștri!

Dar ce trece prin mintea ființelor primitive de pe această planetă la vederea monstrului care tocmai a aterizat și a făpturilor care descind din el? Să nu uităm că și noi eram, cu 8 000 de ani în urmă, pe jumătate sălbatici. Și să nu ne mirăm dacă ființele care asistă la evenimentul pe care îl descriem nu îndrăznesc, cu capetele plecate în pământ, să-și ridice privirile spre vizitatori. Până astăzi au adorat Soarele și Luna. Dar acum s-a petrecut ceva de neînchipuit: Zeii au coborât din cer!

Băștinașii îi studiază din ascunzătorile lor sigure pe astronauții noștri: aceștia poartă pe cap căciuli ciudate cu bețe (căști cu antene); deși e noapte, se face lumină ca ziua (datorită reflectoarelor); băștinașii se sperie când văd ființele străine înălțându-se cu ușurință în aer (cu ajutorul dispozitivelor individuale de zbor); își ascund capetele în pământ când „animale” ciudate și înfricoșătoare saltă pufnind, vâjâind și zbârnâind (elicoptere cu pernă de aer, vehicule-amfibie) și, în final, o iau la fugă pentru a se adăposti în peșterile lor, când din munți se aud bubuieli și vuiete înspăimântătoare (explozii experimentale). Pentru aceste ființe primitive, astronauții noștri nu pot fi altceva decât niște zei atotputernici!

În vreme ce astronauții își continuă munca anevoioasă, o delegație de preoți sau vraci se apropie la un moment dat, din dorința de a lua legătura cu „zeii”, de acela dintre vizitatori în care instinctul lor primordial l-a recunoscut pe „șef”. Aduc daruri, în semn de respect pentru oaspeți. Ne putem imagina că oamenii noștri au învățat rapid, cu ajutorul unui computer,

limba băștinașilor și sunt capabili să le mulțumească pentru atențiile lor.

Pot să le explice în limba respectivă că pe planeta lor nu au aterizat zeii, că nu au primit vizita unor ființe superioare, demne de adorație. Dar ce folos! Prietenii noștri primitivi nu le vor da crezare. Vizitatorii vin de pe alte stele, e evident că au o forță uriașă și capacitatea de a săvârși miracole. Nu pot fi decât zei! Nu are niciun rost să încerci să le explici cum ar putea da o mână de ajutor. Totul depășește puterea de imaginație a celor ce au fost cotropiți într-un mod atât de înfricoșător.

E greu de închipuit sumedenia de lucruri care trebuie făcute începând din ziua aterizării, dar printre acestea s-ar putea număra următoarele:

Astronauții câștigă de partea lor și instruiesc o parte a populației, pentru a-i ajuta să caute în craterul produs în urma unei explozii materialul fisionabil necesar întoarcerii pe Pământ.

Cel mai inteligent dintre băștinași este ales „rege”. Ca însemn vizibil al puterii sale primește un aparat de emisie-recepție, prin intermediul căruia poate oricând lua legătura și vorbi cu „zeii”.

Astronauții noștri încearcă să îi deprindă cu cele mai simple noțiuni de morală și civilizație, pentru a face posibilă dezvoltarea unei ordini sociale.

Grupul nostru este atacat de un alt „popor”. Din moment ce nu a obținut încă o cantitate suficientă de material fisionabil, recurge, după numeroase avertismente, la arme moderne pentru a-i respinge pe atacatori.

Câteva femei sunt alese pentru a fi fecundate de către astronauți. Astfel, poate lua naștere o rasă nouă, care va sări peste unele dintre etapele evoluției naturale.